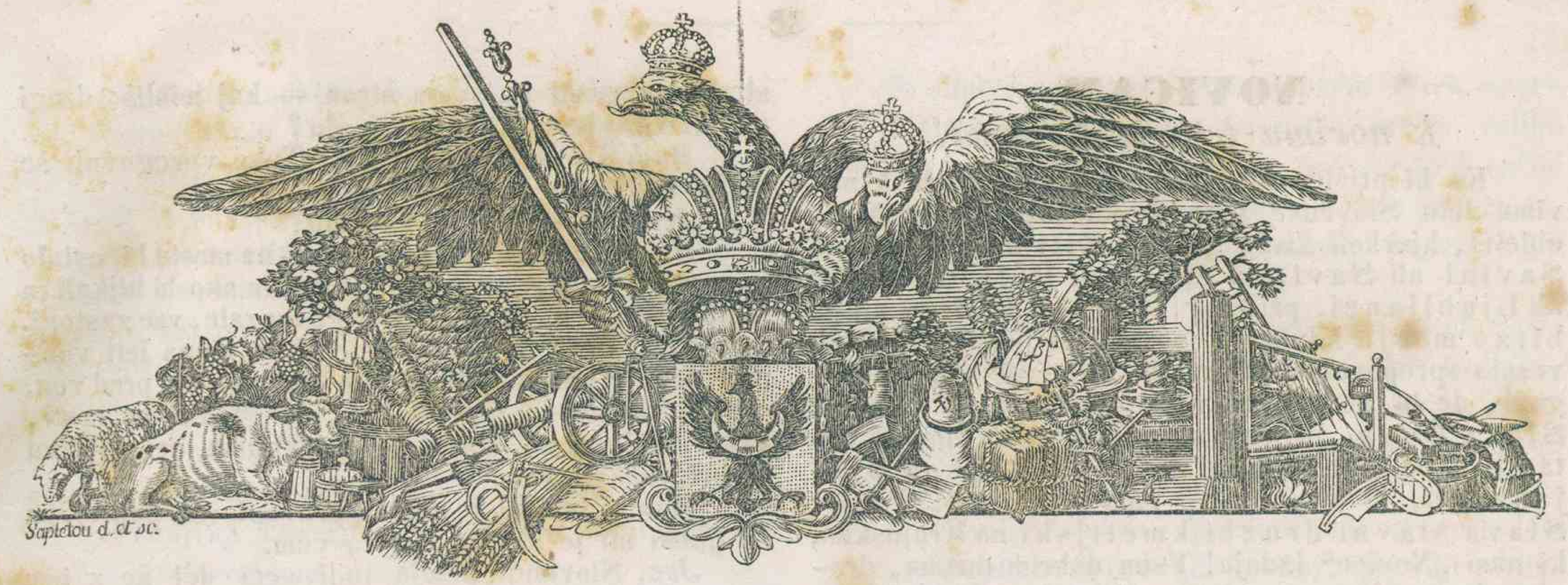

Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III. | *V srédo 1. Prosenca 1845.* | List 1.

Vodnikovi napiſ sa méſez Prosimez.

Kratki je puſt! Rozhno pobaſhte shené,
Kratki je pleſ! Kvatre sakonſke dolgé.

NOVICE
svojim bravcam ob novim letu 1845.

Veselo Vam jutro! de b' zdravi nam bili
Vsi, ki ste perjazno nas k sebi vabili;
Dans sprimi za srečo prihodno Vas Bog!
De v novim bi letu nadloge zaspale
In mé le novice vesele oznan'vale
Vsim ljubljenim bravcam okrog in okrog.

Naj stari in mladi, domá v dalečini,
Vsi naši prijatli, vsi Slavije sini
Hvaležnosti serčne zaslišijo glas,
Ki v delu, z besedo al rôko umeto
So v trudnim tečaju pretêčeno leto
H koristi naroda podpérali nas.

Vsa vrednost, ki v delu se našimu sveti
Se pervič NADVOJVODA véncu prišteti
Imá, ki je dal nam življenja sladkost;
Zató naj v veselje in srečo narodov
V slavi dočaka veliko še gódov
Njegova Visoka, Cesarska Svitlost!

Slovenskim naj zvezdam vsa čast zatim sije,
Vsim, ki so goreči prijatli kmetije
In svojga jezika in svojga domú,
Ki v Krajni, ki v Stajeru in Korotani
Nam v sercu, v besedi in v delu so vdani,
Ki vredni Slovenci so svojga rodú.

Vam sreča naj vgodna cvetè Podunavci,
Vam — kôlo naj Vila vód' tóčno Posavci,
Od koder izhaja Danica svitla.
Sosedje jadranski! za náuke vneti
Naj vedno perjazniši Zora Vam sveti,
Ki v mračnimu jutru nad Vami igrá.

Od dvôrov visocih do koče smo male
Pogósto pretečeno leto šetale,
Znanosti potrebne rojake učit;
Povsodi prijatlov obilno število
Se k nam je družilo in srečo vošilo,
Ker jele Slovence smo k delu budit':

Zató smo ob mladimu letu veséle,
Ker ure brez téka nam niso grenéle,
Nam upa zeleni pozebel ni cvet.
Sercé nam v radósti je večkrat igrálo,
Ko séme med ternje, na skalo ni pâlo,
Ko vidile sad smo iz klice zorét'.

Tedàj, ker od Vas smo prijaznost dobile,
Se bómo v prihódnosti zopet glasile
In zvésto deržale obljubljen namèn;
Vam bomo dajale cvetlice in jedra,
Nam z lica sijala resnica bo vedra,
De vidil lahko jo bo prosti, učèn.

Smo snažne, pravične, resníčne, poštene,
Se nádjamo, v grade bit' béle pušene
Pred žlahtno gospôdo, na mize svitlé;
Smo čiste in krotke, perljudne in lične,
Slovenske zaglédale nas gospodične,
Njih pest'vale nas bodo béle roké.

Smo skušene, umetne, kér hod'mo po sveti,
Ter vemo povedat', kakó gre živeti:
Nas vsak rokodelic z veseljem bo bral;
Smo kmetovske hčere odrašene, vsôke,
Nam delo na polji gre urno rôke:
Kmet'vavec se sledni za nas bo pečal.

Se sveta nedelja, se praznik obhaja,
Brez dela postopa družina ratája:
Ji bomo kaj brale pod lipo gostó;
Smo mirne, pohlevne, ponižne sestrice
Skerbemo za ž'vino, za krotke ovčice:
Pastirje spremljale na pašo bomó. —

Veselo Vam jutro! de b' zdravi nam bili
Vsi, ki ste perjazno nas k sebi vabili;
Dans sprimi za srečo prihodno Vas Bog!
De v novim bi letu nadloge zaspale
In mé le novice vesele oznan'vale
Vsim ljubljenim bravcam okrog in okrog.

S.

NOVICAM
k novimu letu iz Celovca!

Ko bi ptičica bil, pa perutice imel, bi k novimu letu Slovence povsod obiskal; bi vse kraje obletel, kjerkoli živé; bodi na Zili ali Dravi, na Savini ali Savi, na Muri ali Béli, na Pivki ali Ljubljanci, pri Koritnici ali Nadiži ali pa blizo morja silniga — povsod bi jim srečo vošil, veselo sprepéval — trikrat bi „Slavo“ glasno zagnal, de bi po vsi Slavenii razlegalo se. Pervo: Slava Bogu, de smo dočakali srečno noviga leta! Drugo: Slava nadvojvodu Janezu prejasnimu, ki je „Novice“ nam priskerbel! Tretjo: Slava slavni družbi kmetijski na Krajnskim, ki nam „Novice“ izdaja! Vsim dobrim dušam, dragim domorodcam in zlatim prijatelam bi vošil po staro-slovenski navadi, de bi bili zdravi, ko ribice v vodi, veseli, ko ptičice v gojzdu, močni, ko medved v gori — in de kratko povem, — sprepeval bi sladko slovensko, de bi njim vsim, ki bi zaslišali, od ljubezni do slovenšine serce se vnémalo. — Pa joj, jez ptičica nisim, perutic tudi nemam; leteti ne morem, še peti neznam; samo želje preserčne, samo ta listič béli Vam pošljem! —

Ravno ko sim to dopisal, poterka nekdo pri meni na duri. Pri nas človek ne veš, kakó bi se oglasil, ali po némško, ali po slovensko, ker ne véš, ali je pred durmi Némec ali Slovenec. Všecko jedno (vse jedno)! pravijo Čeho-Slaveni; všecko jedno! sim mislil tudi jez sam pri sebi; kdo je pred durmi ne vém, de sim pa jez v jispi Slovenec, to vender gotovo vém, in zato zavpijem na mesto: Herein! po slovensko: Zdravo! In glej, pogodil sim! Naš prijazni sosed Radislav, ki tudi rad bere naše Novice, stopi v jispo rekoč: Dobro jutro, gospod!

Jez. Bog daj, ljubi moj Radislav! ravno sedaj pišem našim Novicam.

Rad. Dobro! Dobro! Pa povejte mi enkrat prav po potu, zakaj so se naše „Novice“ noviga pravopisa prijele?

Jez. Ali se ti pretežek zdi? ali ti morebiti ni prav po volji?

Rad. Težek ni; komur bi se pretežek zdel, takimu bi ne bilo pomagati, tudi nisim še nikogar slišal, de bi se bil nad tem pritožil. Meni se prav dobro prileže; še stara bohoričica mi je dopadla, pisali smo *fh*, *zh* z dvema pismenkama, kar se mora po nemško pisati *fch*, *tfch* z tremi ali četvermi. Po novim je pa kakor ima biti: jeden glas in jedna pismenka. Zakaj se je pa ravno ta pravopis izbral, tega ne vém.

Jez. Zato kér je lahek in dosleden (folgerecht), posebno pa zato, ker je naj bolj razprostranjen med Slavjani, ki z latinskimi pismenkami pišemo. Sedaj bodemo lahko brali, mi bukve njihove, oni pa naše.

Rad. To je pa že prav lépo!

Jez. Ni samo lepo, je tudi koristno. De ti po domače povem: Meni se zdi pravopis in naše slovstvo (literatura) kakor velik voz, natovaren naj žlahtnejšiga blaga, kteriga moramo pa še le vsi vkupej domu pripeljati. Jeden sam ga ne zgane, voz sam pa tudi ne gre — to se vé. Če naš blago mika, moramo pametno vpreči in varno peljati. Ako bi bilo, postavim, nekaj voznikov, in bi imeli nikoliko parov konj in bi jih vpregli dva pred voz, dva ritnisko za voz, pri strani pa k vsakimu kolesu par, ter bi jeden vlekel naprej, drugi nazaj, pri strani pa vsaki na svojo stran — kaj misliš, dragi moj Radislav! kako bi to šlo?

Rad. De bi te muri popil! Takó vpregovati še nisim vidil, kar sim živ.

Jez. No — kakó bi to šlo?

Rad. To bi ne šlo nikakor — na mestu bi ostalo vse, voz, blago, konji in vozniki; in ako bi hijkali in konje naganjali, de bi se štrange tergale, vse zastonj.

Jez. Prav imaš, taka je. Ako bi pa leti vozniki prijateljsko pripregli konje poredama pred voz, pa vsi zložno pognali, bi pa šlo gladko po cesti, kakor bi igral. Taka je pri pravopisu, pri slovstvu in pri vsaki stvari.

Rad. Ljub mi je bil ta pravopis že poprej, pa še ljubši mi je sedaj, kar to vém.

Jez. Slovenci pišejo tudi veči dél že z tem pravopisam. Čudno naglo se je med nami razprostranil. Vidiš, kako lépo gre naprej, kader se ne prepiramo, kadar bratovsko med seboj ravnamo. Kjer je ljubezen bratovska, tam je obilno blagoslova božjiga!

Rad. Nekaj bi pa vender še želil.

Jez. Kaj pa bi to bilo?

Rad. Ko ravno novicam pišete, pišite jim še to, de bi bilo dobro, de bi se v pervim listu vsakiga pol leta na pervi strani spodej kratko opomnilo, kakó se po starim in kakó se po novim bere. Novice se bodo zmirej še dalej razširale, vsakiga pol leta bode jih še nekoliko vnovič pristopilo, kteri še niso tega pravopisa navajeni, za nje je potreba, de se to zaznamnja.

Slavno vredništvo! Jez sim popolnama Radislavove misli. *) Tudi se to lahko zgodí; dovolj je, ako se samo te le besédice pristavijo:

„*c*, *s*, *z*, se izgovarjejo kakor stari *z*, *ſ*, *s*,
č, *š*, *ž*, „ „ „ „ *zh*, *ſh*, *sh*, —“

in to naj bi se tiskalo v vsake bukve, ki se pri nas v tem pravopísu izdajajo, v novicah pa na pervi list vsakiga pol leta, in to dotlej — dokler se ta pravopis pri nas v šole ne vpelje, de ga bode vsaki znal, kteri se brati učí.

Matija Majer.

Ptizhi ſo veliki dobrotniki kmetijſtva.

Nobena rezh goſenz bolj ne smanjſha in ne pokonzhá, kakor nektere ptize, które ſo she od Bogá v to namenjene. S temi beſedami ſkuſhen „Krajnſki vertnar“ kmetiſhke goſpodarje ſvarí, de ni prav take ptizhike, ki ſo naſhi veliki dobrotniki, loviti in jih moriti — ter jih nagovarja, de bi ſi ſhe le prisadevali, te pridne shivalize v verte privabiti, de bi nam drevje goſenz ozhiſtile. Vunder je pa pri vſim tem ſhe prav veliko ljudí na ſvetu, ki od velike dobrote ptiz zlo nizh ne vedó, in le miſlijo, de niſo sa nizh drusiga vſtvarjene, kakor sa peti, jeſti in pomnoshiti ſe. Spet drugi ſo pa, któri menijo, de je Bog ptize le sa pojedino zhlovekov vſtvaril, in jih sato tudi prav jaderno lovijo in morijo. Prav slo naſ ſerze bolí viditi v jeſeni in posimi zele ſhope umorjenih ptiz v meſta noſiti in jih ondi sa majhne krajzerje prodajati. Koliko ſhkode bi bilo po polju in po vertih obvarvane, zhe bi ſe bile te shivalize pri shivljenju puſtile!

Tega pa ne terdimo, de bi bile ſploh vſe ptize

*) Ravno to so tudi naše misli bile. Vredništvo.

koriſtne, ampak nektere ſo tudi drevju bolj ali manj ſhkodljive; tazih ſhkodljivzov ni treba po vertih terpeti, ampak loviti jih in ſtreljati, njih gnjesda poiſkati in pokonzhati.

De bodo tedaj naſhi kmetovavzi vedili, ktére ptize ſo koriſtne, ktére pa ſhkodljive, jim hozhemo tukaj pregled poſamesnih domazhih ptiz v roke podati, de bodo vedili, ktére ſo polju, vertam ali gojsdam koriſtne ali ſhkodljive; od vſake bomo poſebej povedali, kje de shiví in od koga ſe redí; pri tem popiſu ſe bomo ſpiſka dershali, ki ga je z. k. Dunajſka kmetijſka drushba v ſvoji némſhki pratiki kmetovavzam rasglaſila.

1. *Prebrazh (krivokljunz, blaſk, grinz, Kreuzschnabel, loxia curviu rostris)*, shiví v ſmrezhju in v jelovih borſhtih (hòjovju), in ſe redí od ſemena teh dreveſ, ktérim je savoljo tega ſhkodljiv.

2. *Seleni dleſk (selenz, konopka, Grünfink, loxia chloris)*, shiví v germovji in plotih, in ſe redí od konopnjeniga, lanjeniga, repniga in ſalatniga ſemena i. t. d.; zhe dalje je ta ptiza od vertov, bolji je.

3. *Berſtnik (popkar, lepár, rudezhiza, Gimpel, loxia pyrrhula)*, shiví v germovji, na hribih, ſe redí od jagod, lanjeniga ſemena in drusih ſemen in dreveſnih berſtov (popkov). Ni slo ſhkodljiv.

4. *Navadni ſhinkovez (zhivka, seba, Buchfink, fringilla coelebs)*, prebiva v germéh in verteh, shiví od leſnih, in tudi repnih, kapuſovíh, shenofovih (gorzhizhnih), ſalatnih ſemen, od proſá, ovſá, konoplje in dreveſnih berſtov. Vzhaſi slo ſhkodo dela, poſebno v verteh.

5. *Pinosh, (ikavz, vikeza, zhek, Bergfink, Fr. montifringilla)*, shiví v ſevernih jelovih gojsdih, od koder ſe jeſeni in ſpomladi v daljne deshele podá in ſe redí poſébno od oljnatih poljſkih ſemen, in od bukviga shira, po leti tudi mergolinze obira. Kamor pogoſto prihaja, ne ſtorí majhne ſhkode.

6. *Vrabez (vrabel, Spatz, fringilla domestica)*, ſe dershi meſt, vaſí, vertov in pólja; shiví od mergolinzov, poſébno od goſenz, kebrov, shita, vertnih ſemen, ſadja i. t. d. Zhe ravno bres ſhtevila merzheſa preshene, vunder na verteh in na poljih veliko ſhkodo dela.

7. *Konopliſhiza (konoplenka, repnik, Hänfling, fringilla cannabina)*, shiví na hribih in na ravnim, ſe redí od oljnaſtih ſemen, od terpotiza, regrata i. t. d. V krajih, kjer ſe oljnate ſemena perdelujejo, je ta ptiza prav nevarna.

8. *Liſez (oſatiza, ſtrizhoka, oſatni liſez, Distelfink*, gem. *Stieglitz, fringilla carduelis.)* Shivi sdaj v logih, sdaj na njivah. Preshiví ſe od oſatov, shilnika ali terpotiza, torize, konoplje, lanjeniga ſemena in od drusih plevelov, tudi od ſmrezhjih kershev. Te ſorte ptizhi ſe ne saredé prevezh in ſo manj ſhkodljivi kakor poprejſhni.

9. *Morſka konopliſhiza (morſki zisek, zverzhek, Leinfink, fringilla linaria)*, kterih velika derhal v posni jeſeni pride in v Suſhzu ſpet naſhe kraje sapuſtí. Redí ſe od konoplje, lanjeniga ſemena, od oſatov in dreveſ. Shkodije poſebno kader ſe jih velik trop v kak kraj saletí.

10. *Zisek konopliſhiza (navadni zisek, zajselz, ſhterlinz, oſiza, ovſhiza, ternjovka, penkiza, Zeisig, fringilla spinus.)* Shiví poleti v jelovju in od ondod ſe jeſeni v druge kraje podá. Redí ſe od ſmrekoviga, boroviga, jelſheviga, bresoviga, makoviga in ſalatniga ſemena; ſpomladi tudi od mergolinzhnih meſhizhkov in drevnih berſtov. Shkodje veliko vezh, kakor koriſti, poſebno, kader jih je velika derhal.

(Dalje ſledí.)

Od pratik *)

Pratika (po latinsko calendarium) ima per Francozih in Nemcih kakor tudi per drugih ime Almanach, zlasti če so kake kratkočasne povesti v nji. Pratike so stariga in stariga začetka. Že nekteri egiptovski spomeniki so bili z njimi olepšani. Najti jih je tudi na nekterih vratih po gotiski zidanih stolnih cerkvá.

Pratike imajo, kakor se kaže, začetnika nekiga bretanjskiga meniha z imenam Guinklan. Ta je živel v 13. veku, in je zložil vsako leto bukvice od lunjih spremen. Naslov teh bukvic, ki so jih pogosto prepisvali, je bil: Diagon almanah Guinklan, — po celtisko, — Prerokvanja meniha Guinklana. Skrajšano so te zaklinjevavske bukve imenovali: almanah, menih. Guinklan je pervi almanahe skladal. Za njim so vsi zvezdoslovci, vedeži in sanjavci sreče in nesreče prerokvali, almanahe pisali polne laži in vraž, kterih je bilo tačas posebno dosti na svetu.

Okrog leta 1500 je bil barbarsko pratiko imenvano Cesio-Janus, ki je bila tudi za šolski poduk, popravil Melanchton, Lutrov prijatel. Kmalo potlej je bil neki Nemec na svitlobo dal veliko matico pratik, in v ti je bilo veliko zasramvanje vedežvanja. Tudi na Francozkim so bili začeli ob tem času vraže opušati, in kar je bilo nespametniga, iz pratik trebiti. Namest tega so v nje stavili natorne in druge resnice, ki jih je najbolj vediti treba. Od leta do leta so bile pratike koristniši, vedežvanje bolj opušeno, in resnica je namest laži dobivala mirno posest. Več zmed tacíh pratih jih je, ki dan današnji perve ali početne nauke obsegujejo.

Med nekdajnimi pratikarji ali načinjevavci almanahov zaslužijo še posebno imenvani biti: Matevž Laensberg, Mihael Nostradamus in Peter Larrivey, ki je bil iz Provanse na Francozkim doma. Lete tri so potlej tudi vsako leto na pratike malali. In ti trije možje so tudi, ktere naša kranjska pratika včasi v tri kralje, včasi v tri kmetijske delavce spreminja. **)

*) Ta spisek je iz Alliance litteraire première année. Vienne, Mardi le 13 Août 1839. Nr. 65. pag. 513. Des Almanachs (Par. M. G.)

**) V naši letašni pratiki pod naslovam „zgodovina pratik“ beremo, de je bila pratika v kranjskim jeziku pisana v pervič v letu 1726 v Augsburgu na Nemškim natisnjena. Dobro bi bilo, ko bi si hotli naši bravci prizadevati, prav prav stare kranjske pratike iskati, de bi jih od vsih let poredama skupej spraviti zamogli. Vredništvo.

Eno ustno izročenje Bourguignonske družine, ktera je naslednica pervih natiskavcov od almanaha, nam pové, de je bil Matevž Læns berg kanonik per fvetim Jerneji v Lieži (Lüttich) konec 16. in v začetku 17. veka. Nekteri pa clo terdijo, de je vse od njega izmišljeno, in de ga ni bilo nikoli na svetu.

Neki premožen Liežan gosp. Cler, baron, hrani skerbno v svoji hranilnici neko staro priličje, in pravi, de to kaže znajdvavca Liežkiga almanaha, ali perviga Liežkiga pratikarja. Na tem priličju je neki majhin sivček sedeč na velikim usnjatim stoli z naslanjáli, levico derži operto na oblo (podobo zemlje), v desnici ima velik zvezdočník. Pred njim na tleh leže matematična orodja, dvoje ali troje velike knjižine, in nekteri papirnati listi, opisani z število-skrivnimi načerti. Matevž, če je ta podoba njegova, ima debele oči, ki mu vunkaj stoje, pogled oslabljen, nos ljušturi podoben, nad velikimi ušesi ima umazano kapo. Usta so široke in na pol odperte in takó oznanjujejo zabavljivost in merčljivost. Obraz je nagerbljen po dolgim in po čez na neprijetno vižo; dolga in gosta brada zakriva skoraj ves njegov velki ogerlji zaslic ali zavihálo. Zraven je ena slaba duhovna suknja ali talar bolj siv kot čern, na kterim je več ko ena luknja zašita. Postavi spod: D. F. V. Bartholomæi, canonicus, philosophiæ professor, in imel boš natančno vednost od njega.

Mihael Nostradamus je bil rojen v Šent-Remigiju (Saint-Remy) malim mestici Provanse, okrog leta 1503. Lekarstva fe je v Montpellierski šoli zučil, in srečen je bil v zdravljenji. Na svitlobo danje njegovih Centurij, ki so v stotine od po štir do po šestverstnih strof razdeljena, je bilo veliko pozornost zbudilo. Poklican je bil na dvor Henrika III. in veliko ptujcov iz vsih evropejskih deželó se je k njemu shajalo, ga za svete opraševat.

Požeňčan.

Novi védež.

Proti koncu pretečeniga leta smo imeli v Ljubljani Rabi Hirš-Dänemarka, Poljaškiga Izraelca, kteri se je v svojim oddelku, to je v naukih, ki se hebrejskiga jezika tičejo, ne samo učeniga, ampak, bi rekel, popolnama zurjeniga skazal. Po pravici se mora reči, de človek, ki ni z posebnimi naravnimi darovi previden, če se ravno od mladosti kakiga nauka poprijema, do toliciga vspeha ni v stani pripraviti, kolikoršniga je imenovani Rabi pokazal; temuč de je h temu potreba jasniga spomena, bistriga razsoda, nenavadne hitrosti, pričijočnosti duha, ojstriga in nagliga pogleda, kteri pri takim opravilu nar več veljá. Vse to je v njim v lepim soglasju združeno bilo, kakor so mu pričijoči radi poterdili, samo to jim ni hotlo všeč biti, ker se je ta Abrahamov sinek tako vedel, kakor de bi bil rad vidil, de bi ga bili ne le kakor učeniga, zlo zurjeniga in bistroumniga hebrejskiga pismouka, ampak kakor kako vikši prikazen čislali, ker je le preveč rad povedal, de tih ali unih hebrejskih bukev (nar učenejši hebrejski Rabi!) še nigdar vidil ni, de pa vender vé povedati kaj, kar je na kaki strani zapisano (kadar namreč bukve v roke vzame in jih nekoliko prebira). Svojo umetnost je v več krajih našiga mesta skazoval. Kolikor smo mi vidili, je nekako to le: Če se mu pisan list v roke poda, ga samo en dober trenutek čversto pogleda, in pri ti priči pové, koliko verstic ima; on bukve v rokah derži zaperte, zaviše nekoliko listov na oglu nazaj, ter praša kakiga pričijočiga, ktera številka je na zadnjim zavihanim listu? ktero reče sebi nekterikrat povedati, nekterikrat pa ne, po tem pové, postavim: v tem in tem kraji zavihane strani stojí ta ali una beseda, ali nekterikrat tudi več besedi, kakor mu priložnost nanese. Nekterikrat mu tudi spodleti ali pa nápek pade, vender si z svojo naglostjo vé hitro pomagati, z ktero svoje gledavce nekako zapana, de mu tedaj ni lahko v sled priti. Tudi reče kakimu pričijočimu iglo v bukve vtakniti, kjer je popred on perst deržal, in potem pové ktere besede so pod, nad, ali blizo knoflice v bukvah. Tacih in enacih skrivnost več prečudni Rabi rabi in to z tako naglostjo, de ga ni moč skorej z očésam slediti, dèlj pa ko svojo reč zganja, bolj se proda, in ni dvomiti, de bi mu v vsim za peté peršel, kdor bi imel priložnost nekolikokrat bolj natanjko nanj gledati. To velja od njegoviga vedežtva v hebrejskih bukvah, ktere, kakor pravi, so mu neznane, jih še nikoli vidil ni i. t. d. Kar pa s. pismo stariga zakona tiče, mora vsak spoznati, kteri je zraven bil, de je v njim v veliki popolnamasti zučen.

Levi.

Urno, kaj je noviga?

(Prav se mu je zgodilo hudobnežu!) V nemškim časopisu (Donau-Eschinger Wochenblatt) smo brali, de je neki kmet Matija Fischerkeller po imenu, svojiga stariga očeta in pošteniga moža na kant djal in mu njegovo zadno njivico prodati hotel. Na 10. dan Velkiserpana je bila perva dražba (licitiringa) napovedana in veliko kmetov je skupej prišlo; tode ko se je dražba začela, se ni nobeden pričijočih oglasil in ni ne krajcerja za njivo obljubil! Z tem so hotli očitno zaničevanje neusmiljenimu sinu pokazati. Tudi pri drugi dražbi 24. dan ravno tistiga mesca ni ta njiva nobeniga kupca našla. — Prav se mu je zgodilo hudobnežu, ki četerte zapovedi Božje ne spoštuje!

Vganjka.

Prav me beri, boj fe me!
Nap'k me beri, pofnemaj me!

J. T.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	28. Grudna.		23. Grudna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pfhenize domazhe ..	1	20	1	26
1 » » banafhke ..	1	21	1	21
1 » Turfhize	—	58	—	—
1 » Sorfhize	1	—	1	3
1 » Rèshi	—	57	1	—
1 » Jezhmena	—	—	—	48
1 » Profa	—	51	—	54
1 » Ajde	—	43	—	45
1 » Ovfa	—	—	—	32

Zena Prefhizhev v Krajnju.

Prefhizhi *teshejfhi* forte po 5 kr. funt.
„ *loshejfhi* „ po 4 kr. funt.

Današnimu listu je *petnajsti dél vinoreje* perdjan in *imena deležnikov.*

Vrednik Dr. *Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*